

تماشاخانه

سوسوی صحنه

باوجود موج‌های مختلف کرونا و قرمز شدن‌های متناوب پایتخت و تعطیلی‌های پرتکرار سالن‌های نمایشی، تئاتر همچنان نفس می‌کشد، هرچند به‌سختی و چراغ‌های صحنه صرفا با عشق و انگیزه اهالی تئاتر، سوسو می‌زند.

امیدواریم که روند واکسیناسیون عمومی شتاب بیشتری بگیرد و به‌زودی شاهد روشنایی‌های صحنه باشیم اما عجالتا و تا آن روز و ریشه‌کن شدن کامل کرونا، همین نمایش‌های موجود در سالن‌ها را با رعایت پروتکل‌های بهداشتی دریابیم. این نام‌هایی که در ادامه می‌آیند، از معدود نمایش‌های روی صحنه در این روزهاست.

مهم‌ترین و پراسم و رسم‌ترین نمایشی که به‌زودی در فضای باز پردیس تئاتر و موسیقی باغ‌کتاب روی صحنه خواهد رفت، «در انتظار گودو» به کارگردانی امیررضا کوهستانی است. نمایش، برداشتی آزاد و متفاوت از نمایشنامه مشهور ساموئل بکت است. لیلی رشیدی، الهام کرد، مونا احمدی و مهین صدری بازیگران این نمایش هستند که از ساعت ۲۰ و ۳۰ دقیقه و از ۱۴ تا ۲۴ مرداد اجرا می‌شود.

«بوه» هم نمایشی به کارگردانی مهیار شیروانی است که تا اول شهریور هر شب از ساعت ۲۰ و ۳۰ دقیقه در سالن گلایل پردیس تئاتر شهزاد روی صحنه می‌رود. پرستو الماس، نیکو پشتون، عماد جاویدپور و مسعود رضانی بازیگران این نمایش هستند که قصه‌اش درباره یک کروگانگیری است.

«لاموزیکا» هم نمایشی به کارگردانی الهام پاوه‌نژاد است که روزهای پایانی اجرای خود را سپری می‌کند. این نمایش تا ۱۵ مرداد و از ساعت ۲۰ در کافه گالری باروک اجرا می‌شود. احسان کریمی و الهام پاوه‌نژاد، بازیگران این اثر هستند. لاموزیکا که نوشته مارگریت دوراس است، به آخرین روز زندگی مشترک یک زوج می‌پردازد.

«داستان باغ‌وحش» نوشته ادوارد آلبی و به کارگردانی مهدی پاشایی هم فقط تا ۱۳ مرداد روی صحنه است. نقش اصلی این نمایش را مهدی زمین‌پرداز، بازیگر آثار محمدحسین مهدویان بازی می‌کند.

بهار نوحیان و مهدی پاشایی دیگر بازیگران این نمایش هستند که از ساعت ۱۹ و ۲۰ دقیقه و در سالن قشقایی مجموعه تئاترشرور روی صحنه می‌رود. «بووگی ووگی برادوی» نمایشی به نویسندگی و کارگردانی آرش سنجابی است که از ساعت ۱۸ و تا ۱۵ مرداد در عمارت نوفل‌لوشاتو روی صحنه می‌رود. نادر فلاح، صبا ایزدیناه، سهیل بایایی، پردیس زارع، نازنین صلح‌جو، علی‌زندى، بهزاد عبّدی، پریسا محسنی، هانیه مقدم، بهار مجتهد و امیر حسینی در این نمایش بازی می‌کنند. به جای خلاصه داستان نمایش، این یک خطی رسانه‌ای شده است: «خیانت مردها روی ماه اثر می‌داره؛ خسته و ضعیف و کدرش می‌کنه!»

به جز «بووگی ووگی برادوی» و نمایش دیگری با عنوان «مطلق» به کارگردانی راد پورچهار، عمارت نوفل‌لوشاتو این روزها میزبان دومین جشنواره مونولوگ دانشجویی افرا هم هست. «جهنم» به نویسندگی و کارگردانی حامد شیخی هم نمایشی است که از ساعت ۲۰ هر شب و تا ۲۲ مرداد در سالن شماره یک خانه نمایش مهرگان اجرا می‌شود.

حامد شیخی، امیررضا باباولیان، یگانه سروری و تداعی سعیدی‌فر، بازیگران این نمایش هستند. متن این نمایش براساس نمایشنامه‌های «دوزخ» ژان پل سارتر و «مرگ در می‌زند» وودی آلن نوشته شده است. «مشاهدات» هم نمایشی به کارگردانی مجتبی کاظمی و با بازیگری حسام افسری و حسین طهماسبی است که تا پایان مرداد و از ساعت ۱۹ در تماشاخانه دیوار چهارم اجرا می‌شود.

عضویت نوروزی در شورای نمایش

طی حکمی از سوی محمدقاصد اشرفی، رئیس انجمن سینماداران، سجاد نوروزی، مدیر پردیس سینمایی آزادی به عنوان یکی از نمایندگان این انجمن در شورای صنفی نمایش معرفی شد. به گزارش مهر، پیش از این غلامرضا فرجی، معاون بخش واکران موسسه بهمن سبز در شورای صنفی نمایش حضور داشت که با تصمیم انجمن سینماداران این سمت به سجاد نوروزی واگذار شد. شورای صنفی نمایش متشکل از نمایندگان اصناف مختلف سینمایی و نماینده‌ای از وزارت ارشاد است.

تصویری از فصدفونی کردن یکی از سالن‌های نمایشی در تهران

عکس:

ایران تئاتر

بازی نصیریان در «روشنایی»

فیلمبرداری فیلم سینمایی «روشنایی» به نویسندگی و کارگردانی کامشاد کوشان و با نقش آفرینی علی نصیریان پایان یافت. به گزارش جام‌جم، این فیلم در ایران و آمریکا ساخته شده است و به جز نصیریان، بازیگران دیگری چون حسین پاکدل، بهاره رهنما، میکائیل کوشان، کاوه آشنا و ... در آن بازی می‌کنند.

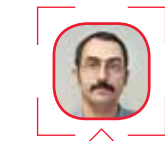
تراژدی چینی در تئاتر ایران

تعطیلی‌های مداوم سالن‌های نمایش چه ضرباتی به پیکر تئاتر وارد کرده است؟

نمایش‌ها فراهم نبود و نیست.

به جز توقف فعالیت و خانه‌نشینی اغلب اهالی تئاتر که بسیاری از آنها بخت و فرصت حضور در آثار تصویری، سینمایی، تلویزیونی و شبکه نمایش خانگی را نداشته و ندارند و مشکلات جبران‌ناپذیر اقتصادی و معیشتی، بحث هزینه‌های نگهداری سالن‌ها و پرداخت حقوق کارکنان و زیان‌های مالی در زمان کرونا هم مطرح است.

این مساله به‌ویژه درباره تماشاخانه‌ها و سالن‌های خصوصی تئاتر شکل بحرانی‌تر و اسفبارتری به خود می‌گیرد و بسیاری

علی رستگار

سینما

همچون برخی فیلم‌های سینمایی از عرضه در پلتفرم‌ها و اکران آنلاین هم محروم بودند و طبیعتا این امکان برای

امان از گل به خودی

دولت، برخی مسؤولان تئاتری، تئاتر و سالن‌های نمایشی را به حال خود رها کرده‌اند و دنبال تصدی مسؤولیت تازه‌ای هستند. این یک درد بزرگ و یک فاجعه است. یقین دارم برخی دوستان معاونت فرهنگی و معاونت هنری و مدیرکل، اصلا به فکر ما اهالی تئاتر نیستند.

در مجموع فکر می‌کنم با این اوضاع و احوال تا دو سال دیگر تئاتری وجود نخواهد داشت. این در حالی است که من خیلی آدم امیدواری هستم و همیشه به دیگر دوستان هم امید می‌دهم. امیدوارم با واکسیناسیون هرچه سریع‌تر مردم، وضعیت سلامت جامعه پایدار شود و سالن‌های نمایشی با ادامه فعالیت، شاهد حضور پرتعداد تماشاگران باشند. اما تا آن روز و در صورت قرمز شدن دوباره وضعیت، امیدوارم مثل دفعات قبلی، اول از همه سالن‌های تئاتر را تعطیل نکنند. این تصمیم نشان می‌دهد ما ضعف مدیریتی داریم. به نظر کسانی باید در راس مدیریت تئاتر کنشور باشند که نسبت به این هنر شناخت داشته باشند.

نامور در پایان می‌گوید: به دلیل مجموع این شرایط، همه سالن‌های تئاتر خصوصی زیر فشار شدید مالی هستند و مدیران بسیاری از سالن‌ها به صاحبان ملک، وعده پرداخت اجاره دادند که محقق نشد و از آنها برای پرداخت اجاره‌ها و بدهی‌ها مهلت گرفته بودند که انجام نشد. حقوق کارمندان و کارگران هم بحث مهمی است که به‌درستی انجام نشده و ... تعطیلی‌های سالن‌ها، این فشارها و ضرر و زیان‌ها را بیشتر از قبل می‌کند. ادامه این روند، حتما باعث تعطیلی همیشگی برخی سالن‌های خصوصی می‌شود، کم‌این‌که در این مدت هم این اتفاق برای یک تماشاخانه افتاد.

تصویری از ورودی تماشاخانه خصوصی تئاتر مستقل تهران که آبان ۹۹ به دلیل شیوع کرونا و مشکلات مالی برای همیشه تعطیل شد/ تینوال

سرخوردگی و افسردگی اهالی تئاتر

تبدیل می‌شود به دیدگاه‌های بدبینانه تئاتری‌ها نسبت به کل دولت و نه فقط یک وزیر یا وزارتخانه خاص. این‌که سال‌ها و دهه‌هاست گفته می‌شود تئاتر فرزند سرراهی است، به همین دست برخوردها بازی‌کرد، ضمن این‌که هیچ شفاف‌سازی هم در خصوص شیوه هزینه‌کرد بودجه تئاتر وجود ندارد و باز هیچ روشن نیست چرا وزارت ارشاد برای رساندن بودجه به دست جوانان تئاتر که حق آنهاست، تلاشی نمی‌کند. در همین مدت یک سالن تئاتر نابود شد و رفت و کک هیچ مدیری هم نگریذ.

منظور از شفافیت در هزینه‌ها در همین بازه زمانی کرونا و موقع تعطیلی سالن‌ها به دلیل وضعیت قرمز است. این بوده‌جا درحالی می‌آید که سالن‌های نمایشی بایک احمدی یک بار و در پی موج‌های تازه کرونا تعطیل می‌شوند و گروه‌ها اجازه کار ندارند. سوال اینجاست که موقع تعطیلی، تکلیف این پول چه می‌شود و چرا برای آن برنامه‌ریزی صورت نمی‌گیرد؟ مدیران تئاتری در کل که غیرشفاف عمل می‌کنند اما در زمان کرونا این شفاف نبودن خیلی عجیب و غریب است. چرا مدیران این علاقه را دارند بودجه اختصاصی را به خزانه برگردانند؟ بایک احمدی می‌افزاید: این رفتارها موجب می‌شود جمعیت پرشماری با صدای بلند بگویند کلیت مدیران بالادستی، تئاتر نمی‌خواهند اما نکته و تناقض بعدی اینجاست که این‌که انگار تئاتر نمی‌خواهند و به تئاتر و سرزوشت هنرمندانش که شهروندان این کشورند هم اعتنایی نمی‌کنند، ولی درعین حال تا دل‌تان بخواهد نیروهایی برای رسیدگی به امور جاری تئاتر در استخدام دارند! کارمندانی که از ابتدای شیوع ویروس کرونا تا امروز سر موعد حقوق گرفته‌اند، آن هم با احتساب تورم و اضافه دستمزد تعیین شده. آنها بیمه دارند، امنیت شغلی دارند، حق مسکن و عائله‌مندی دارند و زیر باد کولر به هیچ فعالیتی مشغولند!

این وضعیت در نهایت به تبعیض و شکاف موجود بین دولت و ملت دامن می‌زند؛ زیرا چه بخواهیم چه نخواهیم تئاتری‌ها بخشی از هسته‌ها و نهاد‌های کوچک شکل‌دهنده جامعه بزرگ ما هستند. از همه مهم‌تر این وضعیت به لحاظ فنی، تئاتر را هرچه بیشتر فقیر می‌کند و کارگردان‌ها ناچار می‌شوند بیش از گذشته قید طراح صحنه، لباس، گریم و غیره را بزنند. در یک کلام تبعیض و خس‌سوت ناشی از فقر در تئاتر گسترش می‌یابد.

نکته دیگر این‌که حتی در این شرایط، زمان اجرای افراد باتجربه‌تر و قدیمی‌تر تئاتر مشخص است و آنها نگرانی از بابت اجرا ندارند. این جوانان هستند که هیچ امنیت شغلی ندارند، با این‌که همین جوان‌ها موتور محرک تاتر ما در این زمان به حساب می‌آیند و در وضعیت کرونا در خط مقدم اجرا قرار دارند.